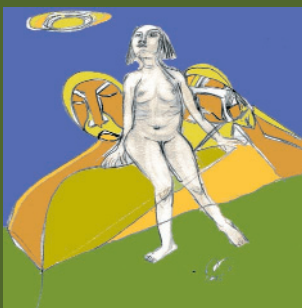
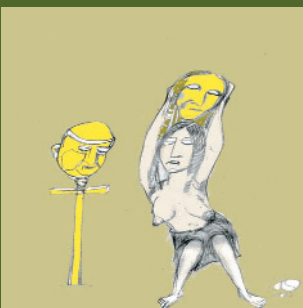
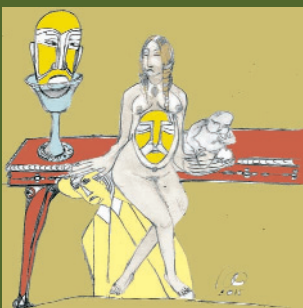

Németh Erzsébet

MOZAIKOK

Németi Erzsébet

MOZAIKOK

Háromszázegy négy soros

Szerkesztette: Németh Dezső

© Németh Erzsébet

Illusztrációk: Németh Dezső

További információ:
www.kislant.hu

Németh Erzsébet

MOZAIKOK

Budapest

2015

„MINDENNEK RENDELT IDEJE VAN,
ÉS IDEJE VAN AZ ÉG ALATT
MINDEN AKARATNAK.”

Prédikátor Könyve 3. rész

Ragyognak a fény rojtjai

„Idője van a szeretésnek és idője a gyűlölésnek;
idője a hadakozásnak és idője a békességnak.”

Ragynak a fény rojtjai

Szeptemberi elégiafutam

Az ősz még csak félig festve a tájon,
de jobb, ha előveszem lassan a kabátom.
Mert amíg Isten egyik kezéből
a másikba átemel: annyi az élet.

Mikor mindenki elhagy

Mikor mindenki elhagy,
Isten akkor lesz veled.
Ha nem fordulsz el tőle:
megfogja kezéd.

Kicsoda hát?

Kicsoda hát Isten,
a bennünk szunnyadó remény,
hogymégse halunk meg,
mikor az élet elenyész?

Te segíts!

Örök remények Istene,
tűzszívvel dobbanó Nap,
melyből az élet kicsap,
te segíts minket!

Isten ajándéka

Isten ajándéka
egy jókora képkeret,
amelybe az idő
majd megfesti képedet.

Életjáradék

A tollát hullató délután az enyém,
a lényeg utáni pillanat.
Istennel vívott peremben
életjáradékként ez maradt.

Óh, erő !

Óh, erő! Óh, mindenható isten!
Add meg énnekem:
ne az élet hagyjon el,
én hagyjam el az életet!

Ha nem tudod

Ha nem tudod a jóság vegyértékét,
a könnyek molekulasúlyát nem ismered:
igaz ember nem vagy,
megcsal az istened!

Ballagva a idő

Ballagva az idő dűlőútjain
pöttyös imákat mormol az Isten.
A világ mikrobarázdáiból
felseccen az utolsó zene.

Bánatkék emléken

Ragyognak a fény rojtjai,
begyógyult az idő sebe.
Bánatkék emléken pihen
isten világnyi szeme.

Stáció

Ez az utolsó stáció.
A rózsza nem nyílik tovább.
Ez az utolsó stáció.
Isten átlép a szobán.

Mint ígéhez

Kiköpött szájából Isten:
kemény csonthéjmagot.
Szorongva tapadok létéhez mégis,
mint ígéhez különböző ragok.

Krisztust dajkálsz szívedben

Himnuszidőbe

Himnuszidőbe pólyálva
születünk erre a világra:
mi lehet örök öröm vagy átok ---
Nyissátok ki a Bibliátok!

Íródik bennünk a Biblia

Egyre inkább szűkül(köd)ünk.
Elhagyott a pásztor, vagy eltévedt a nyáj?
Íródik bennünk a Biblia.
És emberreményünk fáj.

Horzsolják lelked

Félkörmagány háromszögcsendben...
Így telik a nap árva rettenetben.
Horzsolják lelked különféle erők.
Mire tudsz figyelni az ítélet előtt?

Próféta, hitetlen

Ellebben most a fájdalom,
de holnap vére hull a dalnak.
És ebbe próféta, hitetlen,
mind- mind belehalnak.

Krisztust dajkálsz

Krisztust dajkálsz szívedben,
egy lényt, aki tán szeret.
S a karácsonyi fehér zuhogásban
makacsul mormolsz egy nevet.

Karácsonyodni

Már karácsonyodni illenék.
És örök-gondokba-hullt vagyok.
Tenyerem dermedt ráncaiban
cinkedal: egy kisgyermek gagyog.

És hó hull...

És hó hull, decemberedünk,
belehömpölyödve a télbe.
Ünnepet rakunk kockáinkból,
csillagszóró álmokat az égre.

Apró szeretetcsillag

Odvasodó betlehemi jászol,
alján századok szalmája zizeg.
Halvány szeretetcsillag világol...
ébresztgetve az emberi hitet.

Jézus születése

Égi csoda ma még bibliai tájon.
Indul a pásztornép, a háromkirályok.
Hozsanna, hozsanna! - visszhangzik az égit...
Holnap a keresztfán Krisztus szíve vérzik.

Mindenki volt Júdás

Mindenki volt Júdás,
vagy lesz valahol
Tallér csörgésében
árulás dalol.

Kísértés

Mindig lesz ellenség.
Júdás is akad.
Holnap talán már
te adod el magad!

Hajnali vázlat

Citrom-és hangafű.
Árnyéknélküli mozdulat.
Kérdőjelek metszéspontjában
halkuló Ave Maria.

Sikoly koppan a kövön

Imába takarózz!

Imába takarózz!
Nem véd a közöny.
Elkobozza emléked a sors...
Sikoly koppan a kövön.

Hó hull

Hó hull és perc hull,
fehéren szítál az idő.
Befagyott tó a lelkem,
szememben nádsuhogás.

Mintha

Mintha az ég lelke
szállt volna a tájra.
S imafehér hite
az embert gyalázza.

Félelem

Reccsenő pillanat,
ketté tört árnyék -
Kiáltani szeretnék:
várj élet, várj még!

Apró templomot látok

Apró templomot látok
a falu ölébe bújva,
és hitetlen lelkemben újra
megkondul a harang.

A kereszt

A kereszt magasan áll.
Magasabban a Holdnál.
Ha eljutnék odáig:
megkérlek, szóljál!

Mikor?

Álomszéli pirkadat,
árok partra hullt virág,
mikor virradsz már bennem,
hitem mikor lesz szilárd?

Ha teljesen

Ha teljesen elhervadok,
és elfújja lelkem a szél:
akkor is itt érzem veletek,
hogyan dalol a Nap, olvad a tél.

Húsvét

Barka, kalács, ünnep.
Csend, titok, várakozás.
Íjra feszített pillanat:
a szeretet feltámad-e?

A lélekmezsgyén lépkedő gondolat megáll

„Idéje van a megölésnek és idéje a meggyógyításnak;
idéje a rontásnak és idéje az építésnek.”

¶ Lélekmezsgyén lépkedő gondolat megáll

Emberi lelkekre nyílik

Ég és Föld házában lakom,
emberi lelkekre nyílik ablakom.
Mindnek van fénye és ragyog,
- ha test takarja is - akár a csillagok.

Macskaléptekkel

A lélekmezsgyén lépkedő gondolat megáll,
tűnődik hosszan: menjen vagy maradjon tovább?
Csend van. A csodák aludni tértek.
Macskaléptekkel indul vadászni az éj.

Mégis látjuk

Imátlan ajkunk szögletéből kibuggyanó sóhaj,
horpadt árnyalatai álomnak és múltnak,
mégis látjuk az utat, amelyen jártunk,
bár a pillanatok pusztító tűzében úsznak.

Mintha megbicsaklana

Templomszívedben hiányok harangja kong,
és befelhőzi szemedet az ég. -
Emberek, hangok, érzések moccanása benned
mintha megbicsaklana. Nem olyan, mint rég.

Mi minden

Mi minden lakozik lelkedben
bevallani sem mered.
Szégyenkezve olykor miatta,
s pirulva, lesütöd szemed.

Fuimus

Mikor a semmi árkába
zuhan lőtt madárszíved:
magaddal csak a teremtés
megfejthetetlen csodáját viszed.

Konok hittel

Virágok színébe rejtem a lelkem,
hangom folyók homlokán ragyog,
madarak repülésére feszülök föl,
de bármilyen áron „itt ” maradok!

Laza cseppekben olvad a föld

Pipacsmáglya

Pipacsmáglya gyúlt alattam.
Már derékig érnek a lángok.
Sóhajtozó sziromszárnyakon
új bolygó peremén szálllok.

Zsoltártalan arccal

Vadviráglázdélután éget,
templomszíved csöndjére vágyom...
Zsoltártalan arccal
betérhet-e hozzád a vándor?

Templomajtó nyikordul

Templomajtó nyikordul mellemben,
mikor dobban a szívem.
Hová vezet vajon az út,
melyen életem viszem?

A gótikus éj oltárán

A gótikus éj oltárán térdelsz,
kétségbeesésed parazsa kihűlt.
Mebánásodra nincsen irgalom,
de legyen örök a megbocsáttatás.

Lelkek lankás tájain

Lelkek lankás tájain bolyongok,
a magány meredek csúcsairól jövök.
Csend van. A csodák aludni tértek.
Csillagot sír hajamra az ég.

Virradatkor

Laza cseppekben olvad a Hold,
angyalok tenyerébe hull.
Virradatkor arcukra kenik -
Fekete szívvel ébredünk föl.

Ananké I.

Élni, megélni, túlélni -
ez a sorsunk.
És mégis elveszni,
hiába átkozódunk.

Ananké II.

Ajtók és lelkek záródnak,
az ösztön hiába jelez.
Gyorsulva vágtat az idő,
a vészfékről lecsúszik kezéd.

Pipacs-esókokat őriz a testem

„Idéje az ölelgetésnek és
idéje az ölelgetéstől való eltávozásnak.”

Pipacs-csókokat őriz a testem

Kinyílik egyszer

Kinyílik egyszer a szerelem,
fényszóró szirmokkal ragyog.
Lehet, hogy kóróként szárad el,
de szépségét nem tagadhatod.

Már nem félek

Már nem félek magamtól,
csúfolhat tavasz, verhetnek telek...
Már nem félek magamtól,
összeadódtam veled.

Tekintetedbe költözöm

Tekintetedbe költözöm,
berendezkedem halkan.
Ne zárj ki, kérlek,
mikor lecsukod szemed.

Mert szerelem ez!

Mert szerelem ez: vakító
sírása álomnak, létnek,
bennünk szunnyadó vulkánnak,
láva-ébredésnek.

Átvérzik

Átvérzik a délután sebe...
Csókjaid fénye,
szerelmed kékje
ölembe hull.

Ne mondd ki!

Szeretsz-e, szeretsz-e?
Ne mondd ki még!
Ráér feldőlni a pohár,
s gerincét törni a fény.

Lángcsókokban

Lángcsókokban fürdess,
ölelj tövis-szorítással:
eszembe ne jusson,
hogy megcsaljalak mással!

Őriz a testem

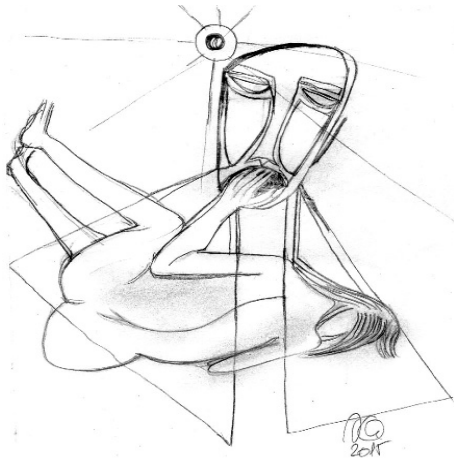
Pipacs-csókokat őriz a testem,
homlokom liliom-ujjakat...
Míg nevedet motyogom halkán,
ki ne raboljon a koldus éjszaka.

Ebben a szerelemben

Ebben a szerelemben csak szerelem van,
semmilyen más érték...
Ebben a szerelemben az életünk van,
és nincs más lehetőség!

Mikor nagyon szeretlek

Mikor nagyon szeretlek:
vad színek káprázatában égek,
csókok titkos kottáját lapozom,
s aranyló hárfaként zenélek.

Csillagidők

Átszállás nélkül repül képzeletünk,
akár életünk kezdetén is túlra,
csillagidők a mindenség horizontján,
vágyaim délkörén szerelmed izzik fel újra.

Olyan csillag

Olyan csillag akartam lenni,
mely örökké ragyog.
Beléd szerettem:
s hullok, zuhanok.

Dermedő mosolyod árnyán

Jégrianás-tekinteted

Jégrianás-tekinteted nézem,
ölelnék bár szirom-ujjaim.
De szívem harangját olykor
vad lázak félreverik.

Csókodnak...

Csókodnak boróka illata van,
tekintetedből hó szítál.
Dermedő mosolyod árnyán
kinyílni készül egy jégvirág.

Vágyódásaimból

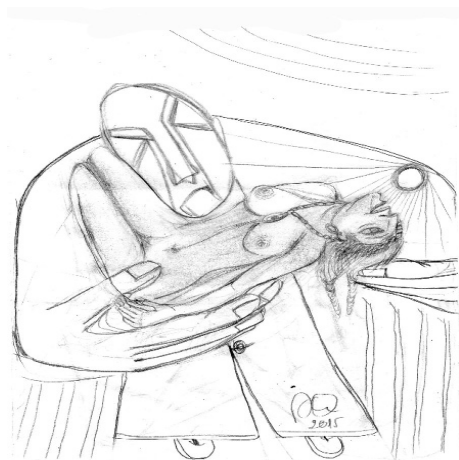
Vágyódásaimból átszivárogsz
minden kis dologba, tárgyba.
Elfelednélek, de gyenge vagyok
még az árulásra.

Ujjaim

Ujjaim szétszélednek testeden,
tavaszvágyat legelésző lovak...
Minden moccanásukban
zöld fű varázsa érinti arcodat.

Szemeid árnyékában

Testeddel melengetni testem,
szíveddel szikráztatni szívem,
míg napjaim múltó varázsát
a dér nem lepi el.

Míg alszol

Míg alszol: szemed mögé égetem arcom,
szívedre tapasztom álmom,
aztán világgá megyek egyedül,
ébredésed nehogy rám találjon.

Csak...

Üres az ágy mellettem,
szuszogásoddal nem úzöd álmom.
Hisz álmom sincs mióta elmentél,
csak örök időarcodat látom.

Ha elment

Ha elment is, vár valahol...
mint ébredő reggel a Napot.
Mert ölelő karjai nélkül
tudja, hogy senki sem vagyok.

Csalán-szerelem

Csalán-szerelem,
szivárvány-álom,
égi tekinteted
átsüt a halálon.

Ha most itt lennél

Ha most itt lennél velem,
vagy eljönnél utánam! -
De csak neved zümmög benne
a végső elmúlásban.

Bársony bőré augusztus

Bársony bőré augusztus
arcomhoz simul,
elnyílt szerelmek szirma
tépetten lehull.

Bánatomhoz nincsen már közöd

Nem lehetsz

Már senkim nem lehetsz,
mert mindenem voltál:
égre villant szerelem,
elénekelt zsoltár.

Bánatomhoz

Bánatomhoz nincsen már közöd.
Sírásom egyedül enyém.
Ha elfogynak majd a könnyeim,
alvad a vér ujjaim hegyén.

Becsukom lelkemet

Becsukom lelkemet,
mint vihar előtt az ablakot.
A vad emlék-villámlásban
ne lássam többé alakod.

Az a szerelem..

Az a szerelem elveszett -
az éj testén csillag-csalánok égnek.
Az a szerelem elveszett -
Nem pótolhatják a parázna évek.

Beleborzongok

Csurran a vadszőlő vére
apró házikó nyitott fény szemére.
Rám alkonyodik szerelmed...
beleborzongok kicsit.

Ki bocsáthat meg?

Hogy becéztelek, babusgattam léted,
mint Isten-megtartó messzeséget,
de fényben oldódó tekinteted elúszni hagytam.
Ki bocsáthat meg, ha nem Én: önmagamnak?

Félek

Szél morzsolja álmaimat,
bőröm illatával száguld tova.
Félek, hogy álmoként létezve
sem találhatok rád soha.

Kihátrálok

Kihátrálok tekintetedből,
elhagyom e szürrealista képet,
melyet festhetett volna Salvador Dali,
ha lettek volna akkor rabolt színei.

Elszívárogsz

Elszívárogsz belőlem,
mint repedt pohárból a víz...
Nem tudom: szemed földbarna volt-e,
vagy mennyei szín?

Mikor állt át a váltó?

Hogy mikor állt át a váltó,
meg sem tudod mondani.
De tekinteted ma már nem előre,
hanem a múltba visz.

Két kezed

Két kezed tíz ujjá
legyen börtönöm rácsa,
közülük kilátok még
a haldokló világra.

Harc lesz

Harc lesz e szerelemből,
kegyetlen harc...
Galaxisok csapódnak egymáshoz -
Vérzik az arc!

Még ne hulljatok!

Minden csókban, ölelésben nyűszít a félelem:
lehet, hogy nem érzük meg a holnapot,
a mának pedig mindjárt vége lesz.
Szerelemszirmok még ne hulljatok!

De fölöttem

Átvágtam magam
szerelmed dzsungelén...
Vörös sebek láznak testemen.
De fölöttem kék az ég!

Már nem...

Már nem perellek vissza a sorstól,
imába se foglalom neved,
csak szerelmed máglyáján égek,
s a hamutól könnyezik szemem.

Évszakváltás

Ez a tavasz is véget ért.
Térdig gázolok a nyárba.
Csillagaranyak hullnak kezemre
szerelmedet várva.

Utolsó

Utolsó dallama vagy
rigóéneknek, gerlefuvolának...
Nincs akit megöleljek érted,
darabokra hullt bennem a bánat.

Kisírtalak

Kisírtalak szememből.
Világtalan vagyok.
De kövülnek testemen
az árva mozdulatok.

Minden nap alámerülök

Minden nap alámerülök.
Erőmből meddig futja még?
S meglelem-e valaha
a szerelem igazgyöngyszemét?

Eláll a lilium lélegzet

„Idője van a születésnek és idője a meghalásnak”

Eláll a lilium lélegzete

Foglya vagy magadnak

Foglya vagy magadnak,
foglya vagy a létnek,
míg múltó napjaid szigorú bírói
végleg elítélnék.

Hány nap van még

Hány nap van még,
vagy talán csak óra?
Sólyom-idő ne csapj le
az elárvult csókra!

Készülődés

Készülődöm:
lassan, ráérősen, akár az ősz.
Türelmes vagyok:
pedig halálom felett mosolyom se győz.

Kutya se vonyít

Kutya se vonyít, rózsák se nyílnak.
Virraszt az éj.
Őzek nyomába szegődöm...
halni indulok én.

Tudja-e valaki?

Tudja-e valaki,
megvan-e írva:
mi az utolsó kép,
mit elviszünk a sírba?

Se káromkodás, se ima

Se káromkodás, se ima,
se jelen, se múlt –
Az ember egész életén át
csak meghalni tanult.

Az én halálom

Az én halálom is ott lebeg
alsó csücskében a Holdnak.
Tüzes, merész álmaim
lehullnak, lehet, hogy már holnap.

Segítsetek a fényre!

Meghalni akartam
amikor még éltem.
Most élni szeretnék
a halálra készen!

Az utolsó órán

Eláll a liliom lélegzete,
orgonák lila sikolya száll.
Égi harsona zendül...
A kakas háromszor kiált.

Valahol bent

Valahol bent a bordák között
találtok majd egy aranyrögöt,
százhusz karátos csodát:
megdermedt emberszívemet.

Tengeremen tartom az időt

Jövőm

Fosztóképzővel ellátott
igék, főnevek,
melléknevek –
Egyszer ez leszek.

A halottak mindig némák

A halottak mindig némák,
mindig hangosak az élők:
gondjukat zörgetők,
önmagukat féltők.

Míg boldogulni

Míg boldogulni akarunk,
cserben hagy lassan az erőnk.
Mi éltetőnk volt eddig,
az lesz a temetőnk.

Lánc talpas csönd

Lánc talpas csönd félelmében
készülődik a távol...
Virrasztó emlékek között
a múlt özvegye gyászol.

Lehet...

Lehet, hogy itt felejttem magam
virágként a tájban.
Két fehér szikla közt
egy furcsa horpadásban.

Tenyeremen

Tenyeremen tartom az időt,
köröttem a gond barna bogyói hullnak.
Szándékok meredek csúcsa fölött
viharral dübörög a halál.

Halottá halunk

Halottá halunk,
földdé porladunk,
s a világ arcára
csókot nem adunk?

Nincsen irgalom

Uram, ma már tudom,
hogy nincsen irgalom,
csak korhadtt fakereszt,
és árva sírhalom!

Csak nevezd

Nevezd csak nyugodtan halálnak.
Fejről a hajcsomók leválnak,
ijedt ujjaid görcsbe hajolnak...
S egy pisitócsában vizionálsz.

Már mikor megszületsz...

Már mikor megszületsz:
akkor beállsz a sorba.
A halálnak örökkön
örökké éhes a torka.

Kikircs sárgul

Kikircs sárgul homlokomon.
Egy madár röpte szemembe oltva.
Szeretnék elérni magamig
mielőtt lehullnék a porba.

Az utolsó lap

Az utolsó lap mindig tiszta.
Nem foltos, maszatos, hófehér.
Létünk tévedését vakítóra mossa
a halálban oldódó remény.

Óh, holdsugár!

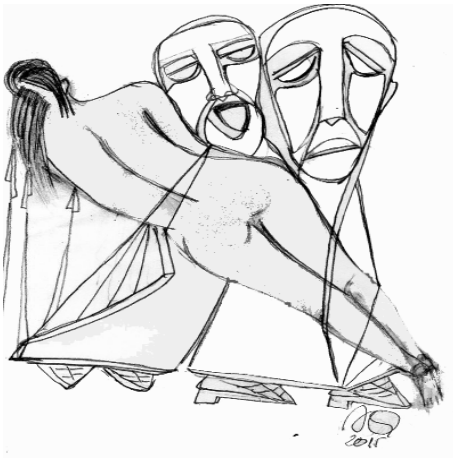
Óh, holdsugár, égi gálya,
te úsztass át a túlvilágra
nevezhetetlen tengerünkön,
ha a végzet úgy kívánja!

Időharc

Vágyaink fehér piramisa:
vakító, lángoló csoda.
Legyőzheti az elmúlással
szövetkező idő végső ostroma?

Elmúlás

Apró pattogások.
az élet rozsdája pereg.
Mellemre borulnak
barna falevelek

Taníts!

Elmúlni taníts meg
te sárguló falomb,
hogy ne szégyenülve
hulljon le ölelő karom.

Talán

Kharón ladikja kikötve
a Stixen még innen.
Hullámok táncolnak oldalán –
találgatva: ki lesz, akit visznek?

Holtan is

Vad éjszaka gázol át szívemen.
Súlyos talpa alatt roppan a borda.
De holtan is élve maradok,
bújva egy árva bodzabokorba.

Hirtelen árnyékok

Először csak tárgyak csúsznak ki kezedből:
mosogatáskor egy tányér, egy pohár... Aztán a pillanat.
Hirtelen árnyékok nőnek, megszedülsz,
s lehet, hogy nem tudod elkapni önmagad.

Múló életed

Megérintenek a dolgok,
utad kövezik körülmények.
Múló életed, locsolt álmaid
csak sajgó szövevények.

Kapaszkodás

A reggeli fény sugarába,
mint lehajó diófaágba
kapaszkodom. És repülök vele,
míg le nem tép az ősz gyilkoló szele.

R dv nk rubink v i  lgurultak

„Idéje van a sírásnak és idéje a nevetésnek;
idéje a jajgatásnak és idéje a szökdelésnek.”

Kedvünk rubinkövei elgurultak

Kép csata után

Felrobbantak a lelkedhez vezető hidak.
Csak időörvények gyilkos hulláma köröz.
Ázott álmok szállnak csonka pillérei fölött.
Kedvünk rubinkövei elgurultak.

A remény kövei

Fájdalomcsúcsok egyszer összeérnek,
fekete homlokuk mögött
a remény kövei
mindig hófehérek.

Mint a kő

Kemény legyen szavad,
mint a kő!
Ha kilövi a parittyá-idő:
felvérezze a világ homlokát.

Kövek repülnek

Kövek repülnek fehér szárnyakon,
átzúgva hazán, házakon.
Valahol lezuhannak egyszer –
Aranybekecses bojtár őrzi az időt.

Ropog a rózse

Ropog a rózse, ropog.
Tűzrózsája égre lobog.
Lángol, tombol bennem a szépség,
jaj, csak az emberek félre ne értsék!

A délután meleg mellére

A délután meleg mellére
tarka pillangók szállnak,
lángoló gyöngyfűzér ritmusán
robbannak szilánkká a vágyak.

Liliom-álmú szerelmek

Magánykaszárnyád ajtaját hiába döngeti szíved,
liliom-álmú szerelmek nem nyitják ki azt,
nincs már érintés, vágy, tűzsirom-csoda...
árulásodnak maradjon börtön az örök otthona.

Bánatkaraván

Bánatkaraván indul tekintetedből,
de nem tudod még elereszteni az időt,
rettegve, görcsösen kapaszkodsz kezébe,
pedig lehet, hogy életed máris hosszúra nyúlt.

Hervadnak

Hervadnak a nyár szirmai,
berácsoz elsőfokú egyenlete a csendnek,
dermednek ujjaim hegyén a szavak,
s eltűnik emlékeimből a szimmetria.

Még lombja van a vágnak

Láng, csók, ölelés

Láng, csók, ölelés:
íme a szerelem!
S róla annyi másolat,
amennyit akarsz.

Vágyszirmok

Vágyszirmok hervadnak...
észre sem veszed.
Ellobbant pillanat után
nyújtod a kezed.

Még lombja van

Még lombja van a vágnak,
árnyéka a tettnek,
de feketül a szívük,
akik még szeretnek.

Lépteid halkulnak

Lépteid halkulnak
álmom folyosóján.
Ajtók csapódnak,
s visszhangzik az élet.

Te csak elmentél

Te csak elmentél.
Én csak nem jövök vissza.
Konokul egyszerű,
végleges és tiszta.

Már tudom...

Már tudom, hogy vége.
Ami van csak látszat.
Fölszáll a madár,
de véres a szárnya.

Vérmøleg sál

Mieløtt elindulsz

Mieløtt elindulsz:
nézzél vissza még.
Nincs ugyan szivárvány,
de kitisztult az ég.

Úgy tűnik néha

egy távoli ég
fénycsillagáról kerültem ide.
Úgy tűnik néha:
emberen-túli messzire.

Csóktalan mezőkön

Csóktalan mezőkön járok,
hol öklüket rázzák a szelek.
Félek, egyik bús alkonyatkor
észrevétlen leterítenek.

Esték érkezése

Magas, szikár férfi
léptein jönnek az esték.
Puha, tompa zajt ütve
napi dolgaink kövén.

Vágyak és tüzek

Apró hangjegyként
pattognak fákon a rügyek.
Holnap fölzengnek belőlük
vágyak és tüzek!.

Ha már addig

Ha már addig hidegülsz,
hogy senkit sem gyújtasz lángra,
kitűzheted fehér lobogód
a fekete éj homlokfalára.

Vérmeleg sál

Örök kérdés szeretnék lenni,
vérmeleg sál álmok nyakában,
lelkiismeret-kongás
az idő homloka mögött.

Aranyport égzt bőrünkbe a szél

„Ideje a keresésnek és ideje a vesztésnek;
ideje van a megőrzésnek és ideje az eldobásnak.”

Aranyport éget bőrünkbe a szél

A nyár falai

Omlanak a nyár falai.
Aranyport éget bőrünkbe a szél.
De ragyogni fogunk akkor is,
ha jeges bilincsbe kényszerít a tél.

Nem tudom

Naptükörsugarban
ringatózik arcom,
vagy hajnali könnycseppben
fönn az égi parton?

Az idő ma

Az idő ma kézen jár.
Hosszú is a délután.
Vízcseppes üveg torkában szorong
valami furcsa félelem-korong.

Késsel kezében

Késsel kezében fut a szél,
nem is értjük mit beszél.
Hadar a fáknak valamit.
Az erdő nyakkendőt igazít.

Gyűrd össze emlékeid

Véres lábú éjszaka kószál,
fűre ma ember ne feküdj!
Vágyaidból tüzet se rakjál,
gyűrd össze emlékeid!

Redőnyös álmaim alatt

Hull az eső, hígul a vér,
hízik a föld, tágul a tér.
Redőnyös álmaim alatt
sárba ragad a túsarkú idő.

Hajnalodik

Pillanatok metszéspontjában állsz.
Bármi megeshet.
Ne moccanj!
Hajnalodik az idő.

Úgy

Úgy lapulok az ég üvegfalai között,
mint kétségbeesett légy,
mely ablaknak ütközött,
s lehúzták közben a redőnyt.

Jó lenne!

Jó lenne a szépség szemébe nézni,
kisuvickolni minden csillagot,
s gyönyörködve nézni:
vágyaink zubbonyán hogy ragyog.

Futnak a sínek

Futnak a sínek a vonat alatt,
repül az ég a madarak felett.
A szó kimondja az embert –
Egy pipacs vére kézfejemre hull.

Madarak gyöngyreplését vágyom

Álmomban

Álmomban tavaszlanı kezdtem,
a valóságban még havazok.
Fordítani kéne a kulccsal –
De ajtón a zárok ravaszok.

Őrizze!

Forradalomrűgyes március,
szenteltessék meg a te neved,
tavaszi kokárdapillantásaid
őrizze emberemlékezet!

Hazám a világban

Hazám a világban
vekni kenyérből egyetlen falat.
Vérmosta, szent-ima fényével
örökkön legyen tiszta és szabad!

Egy napon

Egy napon arra eszmélsz,
hogv elhagytak az eszmék.
Feltűri gallérját a csend,
lépteit szaporázza az idő.

Kell lenni!

Emlékek, vágyak sokszögében
maradni kell egy aprócska jelnek,
melyre majd a jövő századokban
születő emberek méltón megfelelnek.

Lehetőségek

Egy gesztenye vakrepülését nézem.
Mire földet ér, leválik testéről a burok.
Épp kőre hull. Koppan is. A fa dobta le,
a föld vonzotta? – tűnődöm, míg elfordulok.

Szabadíts ki!

Szabadíts ki börtönömből tavasz,
ártatlanul elítélt a tél. –
Madarak gyöngyrepülését vágyom,
nem mindig gyáva az, aki fél.

Arcod imaszínűvé fakul

Akkordtöredék

Arcod imaszínűvé fakul,
és lezuhan fejed -
Tócsányi sóhaj előtttem,
s ökölbe szorított kezek.

Ősz

Már gyér a fény,
kóbor kutya szűkül a fák alatt.
November felborzolt szőrében
néhány szál ökörnyal maradt.

Reménytvajúdás

Esik. Ázik a lélek.
Hideg van. Fázó
szenvédések segítik
világra a reményt.

Foltozott álom

A foltozott álom is jó,
meg a kicsorbult élet,
mert hiányukban ott lappang
fájva a végtelen ígéret.

Aranypénz

Óriás persely a tenger,
égi aranypénz hull bele:
a Nap,
melyen életünk arca van.

Szívemben élt a fájdalom

„Idője van a szaggatásnak és idője a megvarrásnak;
idője a hallgatásnak és idője a szólásnak. ”

Szívemben elásott kincs a fájdalom

Utóirat

Már nincs bennem harag.
Szívemben elásott kincs a fájdalom.
A szenvedések karátjait
bugyrában rejti el a végtelen idő.

Holdanyám ruhája

Tudom, hogy sehol vagyok és mindenütt.
A nevezhetetlen hiány bennem színezüst.
Holdanyám ruhája lefoszlott rólam,
madárpihe árvaságom hullik a hóra.

Őslángok homlokán

Kiraboltan, kisemmizetten
rugdosnak tovább a napok.
Lélekkeretes tükörben ámulnak
őslángok homlokán átfénylő csillagok.

Őszelő

Halkul a nyár.
Lassan csörgedezik fénye.
Arcomba hullik hangtalan
apró sugárcakéve.

Nyáridő

Elcserélt délután.
Visszahőköl a meleg.
Szemeid íriszébe nézek.
Egy gyilkos közeleg.

Átzúg rajtunk

Átzúg rajtunk a nyár
tűz-fortissimója,
összeszabdálja testünk
az eszeveszett zene.

Kivirágzott bodzabokor

Mosolya gyöngyözik

Kivirágzott bodzabokor,
fehér fátylas női szobor.
Kacér mosolya gyöngyözik a tájon,
illatával esténk messzire szálljon.

Se Hold, se csillagok

Beleragadsz önmagadba,
olyan sűrű az este.
S az égre se Hold, se csillagok
nincsenek ma festve.

Árnyékod

Fekszel magadba ragadtan.
Átüt az emlék testet és falat.
Árnyékod mindig fekete,
hiába színezed magad.

Festmény

Szarvasbogár-éjszaka,
szúette magány...
Pölyhösödő csönd
a hajnallány haján.

Vázlat

Remények vadlibaraja,
kétségek visszhangos jaja...
Csak el ne mozduljon,
össze ne törjön a pillanat!

Téli kép

Akácfaék hegyén
fekete varjúlevelek.
Homályos ablak az égbolt –
Ki tudja mily titkot rejteget?

Nem tudom...

Nem tudom: nyár lesz-e,
vagy már hamukeringőt táncol az őszt,
mikor szivárványszívemen
egy fura tekintet hosszan elidőz.

Tájkép

Aranybombái robbannak a Napnak,
parázsló talpa van a virradatnak.
Óriás lábával rálép a balatoni tájra,
füstöl a Badacsony, mint egy öreg kályha.

Egy tájkép

Mocorog egy tájkép a falon,
éjszaka ikrásodik rajta,
nyöszörgő színeit
feszülten hallgatom.

Akvarell

Az est:
pár narancsgerezd,
tűz-szűrő-csillaggondolat,
fáradt kézfejen dúdoló béke.

Krétarajz

Világra égett sebek,
vágysírató álom,
tág időpupilla
tört zománcú tájon.

Reggelre

A nyár ágairól mosolybogyók hullnak...
rájuk tapos kéjjel az éjjel,
kicsi testüket loccsantva széjjel –
Reggelre könny nő a fűszálakon.

Megrepedt nyár

Sárgállik már a nyárfalomb,
kopár vágyakon villan a fény.
Hiányok vágányán lüktet
megkínzott magunkban a vér.

Nyár

Óriás vigyor a tájon,
vörös napfénygerezd-álom,
szóke kontyos szavak flörtölése –
Vér alvad a féltékenység-késre!

Mi lesz?

Kifakult nyári pipacsok,
térdelő margarétabokrok,
mi lesz, ha emberéletemből
egyszer végleg elmaradtok?

Gyönyörű nyárleány

Gyönyörű nyárleány,
bontsd ki szikrázó hajad,
vigye a képzelet –
ma álmodni is szabad!

Ragyog a Nap

Ragyog a Nap,
szíved ablakai tárva.
Ne zárd be, kérlek,
hagyd így éjszakára.

Este

Mosolyom elidőz olykor
a napsugaras tájon,
de este hegyek mögé bújik
meggörnyedt magányom.

Darázscsípés a nyár

Darázscsípés a nyár,
feldagadt remény...
Fullánk-lüktetése
égi közlemény.

Zuhog a fény

Zuhog a fény,
liheg a nyár.
S a délután:
zümmögő darázs.

Táncol a nyár

Táncol a nyár. Zavartan,
mint elsőbálos lányka,
ki e simuló ritmustól
élete boldogságát várja.

Egy tócsán madárfütyty

Foszló glóriája a fénynek
vedlett ágak közt tanyáz.
Egy tócsán madárfütyty villan,
lehajtja fejét a kalász.

A képzelet ágbogán

A képzelet ágbogán
trillázik egy kismadár.
Gyöngy-éneke égre száll,
felkacag a napsugár.

Kacér augusztus

Kacér augusztus,
aranyhúron feszülő delek...
Guillotine-szerelmek.
porba hullt fejek.

A nyárnak vége

A nyárnak vége -
Sárga ízeket érzek a számban...
Míg a sejtés romos falának dőlök:
szél támad terveim felett.

Nyarak fogynak

Nyarak fogynak el lassan.
Embernyarak.
Szívünkben megaszalódott
reményszavak.

Híg lett a fény

Híg lett a fény.
A lomb hirtelen földre ült.
Varjak keresik alatta,
hogyan a nyár hova tűnt.

Megtorpan lábad a csoda torkolatánál

„Idője az ültetésnek,
idője annak kiszaggatásának, ami ültetett.”

Megtorpan lábad a csoda torkolatánál

Megtorpan lábad

Megtorpan lábad a csoda torkolatánál.
Pedig mióta követted medrében vonulatát.
Lecsordul lassan az idő tengerébe,
s te reménytelenül álldogálsz tovább.

Nem csak holtig

Itt vagy, vérző titokból fakadó virág.
Erezeteként a múltnak.
Álmodni bármiről lehet,
az élők nem csak holtukig tanulnak.

A természettől tanulj!

A természettől tanulj!
Testében az újuló erő.
A fű se kérdi: mi végre?
Mégis minden tavasszal kinő!

Kérdezd meg!

Örök sír a sziklába vájtan,
örök seb a világnyi létben.
Kérdezd meg magadtól: ki vagy?
A késnek nyele vagy éle?

Lehajtott fejjel

Guggolsz az évek küszöbén,
cirmosodik körötted a csend.
Lehajtott fejjel nézed
az erők vad lázadásait.

Hűtlen szerető

Kitárod karod,
de nem ölel vissza az idő,
elsétál melletted,
a gúnyos szerető.

Sírás

Egy könnycsepp!
Ki tudja: a szív mekkora kínjából fakad?
Ajkaid deltatorkolatában eltűnik –
Kiszáradt medrében csak bánatod marad.

Arra ébredsz

Arra ébredsz, hogy szűk az idő,
mint páncél szorítja lelked,
azt súgva, hogy magadat
magadból ki kell most lehelned.

A remény magában

Történni akarsz, vagy létezni?
Lelkedben eltévedt egy csillag.
A remény magában nem élet...
Ajtódon rozsdásodik a kilincs.

Örömöm fénye

A moccanás meghalt ujjaidban.
Örömöm fénye megvakult.
Suttognak valamit az erdők,
de elveszett bennük az út.

Emlékeztető

Kije vagy e földnek?
Azt hiszed ura? Bérlője csupán.
S néhány évtized múlva
szerződésed örökre lejár.

Tested rokkáján

Tested rokkáján
idegek feszülő szálai.
Fonja életed fonalát sorsod,
de jövőd már csak a múlt.

Állandó perben

Állandó perben magaddal,
vádolsz, békülsz a szavakkal,
átértékelsz fogalmakat,
s egyre mélyebbre ásod titkaid.

Szökőkutat rajzol

Pillanatcsokorral kezében
zokog utánad az élet...
A vér újra kiüt a sebre,
szökőkutat rajzol árva fellegekre.

Egyik - másik...

Egyik szemedben kél a Nap,
másikban megy le a Hold.
Új reményeket hoz egyikük,
másikuk elviszi, ami volt.

Legvégül

Mennél még, de nincs hova.
Várhatsz még, de nincs csoda.
Az ember már annyira szabad,
hogy legvégül egyedül marad.

Vakuló tükörben visszaverődöm

Arról hallgatok

Mindent szeretnék elmondani:
amit hittem, amit láttam, amit éltem,
aki voltam, akitől féltem –
Aki lehettem volna: arról hallgatok.

Agónia

Pilinszky János emlékére

Oly közel már az este,
neonok gyúlnak szívemben.
Kigombolom blúzom és szoknyám,
levetem reményeim.

Megsemmisülés

Meteorszívem
az úr falához koppan,
fekete pillájú emlékek
húlnak fehér homlokomban.

Csillagláng fényekkel

Elvarázsolt istennő vagyok,
szívem körül glória ragyog.
Csillagláng fényekkel szememben
melengetem, akik szeretnek.

Az éjszakán túl

Egy ellipszis közepén állok,
sámánarcom könnye
a földbe szivárog.
Az éjszakán túl áradni kezd a folyó.

Szégyellem...

Az én ajtóim előtt
az Esthajnal strázsál -
Szégyellem ócska lábtörlőm,
amire esténként rászáll.

Napkelte

Kifent kaszaél-reggel
suhint nyakamra...
Jaj, ha nem vigyázok magamra:
porba hull fejem!

Honnan lesz?

Télszín-szavaid megdermesztenek.
Nem is lélegzik körültem a világ.
Honnan lesz erőm felépíteni
újra reményünk templomát?

A hetedik

Vakuló tükörben visszaverődöm.
Repedezett sorsomból az utolsó arc
egy percre felragyog...
Igen. A hetedik én vagyok!

Így élek..

Cipelem magam
veszejtő éveken,
dúdolva közben
vajákos énekem.

Meztelen lett

Meztelen lett az álmom.
Ma már időn kívüli vagyok.
Áttörve az éjszaka korlátját,
fél kézzel lógok egy csillagon.

Csak téblábolunk

Talán már jövőnk sincs.
Valahogy nem érzem távlatát a létnek. –
Csak téblábolunk jelenünk főterén,
s a dolgok titokban helyet cserélnek.

Így is lehetne

Hegedűmön tücsökszonáta,
szavaimban rigódalok.
Mosolyom öröknek tűnik.
Így is lehetne. Boldog vagyok!

Majd...

Emberek állnak a parton,
háttal a szélnek...
Könnyszilánk pora hull a szemükbe
ahogy utánam néznek.

Fütyülve indulok

Egy szelet reggelt kanyarítok,
megkenem vastagon reménnyel,
s fütyülve indulok át az életen,
nem baj, hogy szegényen.

Mikor a föld...

Szeretnék egyedül lenni
mikor megalvadnak számban a szavak,
minden szánalmat elűzni,
ha velem a föld az égbe szalad.

Holdligetbe ha szökik

Holdligetbe ha szökik az álom:
selyem-semmi marad a lányon.
Árnyékkabátba bújt fiúalak,
örök felhővé sodortalak.

Zord ez a tél

Zord ez a tél...
Mérges ebként vakkanó hajnal
rebbenti fel
varjakká vált gondolataim.

Ez a táj

Ez a táj most bepólyálja
sorsvágta sebeim,
csak itt-ott ütnek át rajta
fölösleges küzdésem jelei.

A tavasz követét

A tavasz követét várom,
hoz-e jó híreket nekünk?
Pulzusom gyors lüktetése
csillogó halványzöld-ezüst.

Pihentek még?

Boldog pillanatok vándormadarai,
talán ma messzire szálltok –
Vagy pihentek még szívemen,
e sárguló levelű barackfaágon?

Ha föl kell szállni

Ha föl kell szállni, fénybe szálljak,
s ne kísérhessenek árnyak.
Ha hullni kell majd, földre hulljak,
akár csak a hulló csillag.

Lehet az ember

Szeretnék kilábalni e senkiségből...
Átfűzöm hát magam a világon!
Lehet az ember több is,
kevesebb is annál, aminek látszik.

Este van

Fejest ugrik a Nap,
kék kacagással úsznak a felhők,
gondolatom árnyéka
hosszúra nyúlik. Este van.

Kopár éjszaka

Kopár éjszaka, száraz ág,
jégverte, jajverte vak világ,
Fehérré decemberedett álmok
hófúvásából ki sem talállok.

Héjaként

Héjaként csap ránk a felleg,
a pillanat pórása szoros.
Árokpartra tűzöm jelvényemet:
megdermedt mosolyom.

Ez az ősz

Ez az ősz már az enyém...
Elnyúlva a nyár szőnyegén
úgy öleli magához a kertet,
mint én ezt a végső nagy szerelmet.

Lebegve maradásért

Lelkünk szaltó mortáléja után
már sohasem lehetek a régi.
Csupán egy szentté avatott asszony,
aki messzi, messzi, s égi.

Fészkére ül...

Fészkére ül a kifosztott idő,
– zizegnek az évek –
onnan kotkodál rikoltva:
segítséget kérek!

Lobogás nélkül

Taníts meg élni!
Elfeledni félni!
Tudjak remélni!
És parázsként égni!

Inkvizíciós kor

Inkvizíciós kor,
kerékbe-törő évek.
Rám emeli szemét
a kóborkutya-élet.

¶ hetedik könnyesepp árnyékában

Ady

Nagy fáraószeméből
mulatni indul a bánat,
s felzokog a szépség
a szittya-éjszakában.

Ha végleg elárvulunk

Dalolatlan csönd,
táncolatlan ének.
Ha végleg elárvulunk:
jó lesz menedéknek.

Életek hídja

Életek hídja:
elképzelések fontos átkelőhelye,
összekötőív lehetőségek között.
Mért nem törődtek vele?

Hogy zuhogott

Hogy zuhogott a zene!
Zápora verte a vetést.
Lét-nemlét dallama
elvette az emberek esztét.

Tavaszdik

Bazsarózsa bibéje bizsereg,
balzsamos varázslat járja át.
Dúdolva széttárja szirmait,
hogy vágyait lássa a világ.

Új tavasz

Rigófütty ring tavaszi ágon,
ibolyabársonyon hever az idő.
Fakopács ritmusa gyorsul,
szellőcske ezüstpelyhe száll.

Idővásznon

Az ember egyedül menetel.
Kitárt karja szélmalomlapát.
Az idő vásznára feszülve
mutatja vagy elveszti magát.

Megrebben

Megrebben az alkony
hosszú pillái alatt,
aztán fészkére bújik
a fecske-gondolat.

Túlnőve magunkon

A hetedik könnycsepp árnyékában
hamu és füst alól sarjadó remény:
az emberiség válláról lehulló palást alatt
a billog nem szégyen lesz egyszer, de erény!

Őszi naplemente

Vér-aranypalást borítja vállát,
fáradt tekintete szitál a tóra.
Ki veszi észre, ha az idő tornyában
hirtelen megáll az óra?

Mire átfordulunk

Láthatatlan tengely körül forog a világ.
Szívem árkában szorongó, eltévedt szilánk.
Mire átfordulunk mi is az ismeretlen tájra:
emberségünkről eltűnik a címer, és hazánk is árva.

Ismeretlen évszakba

Repülünk. Ismeretlen évszakba szállunk,
csivogó, örült madarak,
torkukban elvérző pillanat,
benne a legszebb álmunk.

Már csak

Már csak tavasztalan évek jönnek,
érezem leheletét a közönynek.
Zizzen az éj, zúzmarás a szalma,
elvérzik lassan életünk hatalma.

Az éjszaka fáin

Tarka szárnyú kacajok,
fehér tollú sóhaj...
az éjszaka fáin
elszunnyadt gondolat.

Miféle...

Miféle élet ez,
miféle macskakölyök-élet,
megtartanak, eldobnak –
mi lesz az ítélet?

Az igazság...

Az igazság nem költőnyi.
Embernyi a létben – ha van...
De ha nem azonos magunkkal,
vitázni róla haszontalan.

Az égbolt

Az égbolt végtelen zászlóként lebeg,
a béke ős-örök színével integet.
Óh, emberek, ti látón is vakok,
Mars Isten fiai, vigyázzatok!

Őszül

Őszül. Kórósodnak a mezők,
a domb alatt árnyéka nő a gondnak.
Lombtalanná válik az álom,
szívünk harangjai szorongva kongnak.

Metamorfózis

Hétszín-ronggyá átkozottan
hétszín-rongyban félfagyottan
vágyakozva-várákozva
hétszín-ronggyá változottan.

Varjúfelhő

Varjúfelhő csattog...
a póznák tövében
időváltozás zsibbad,
orrát fújja a bamba szürkeség.

Nyelvét lógatva

Nyelvét lógatva liheg az este,
mállik a csendről a vakolat.
Gondolatok madárja röppen,
zsákutcába tolat a képzelet.

Nyála csorog

Nyála csorog a reménynek,
összevert pofája dagadt.
Szemed sarkából ránézel...
és elsírod magad.

Még

Néhány dal, néhány csók...
és ellobban az élet.
Nem tarthatja meg
semmilyen titok, semmilyen ígézet.

A mindenség partja

A mindenség partja havas, jeges,
didergő bánatunk ingyenes.
Rian a lélek, reccsen az ág,
a semmi odvából kiszáll egy madár.

Óriás faként

Óriás faként zuhan a század.
Recsegve temet
korhadt éveket,
csiga-biga házat.

Fekete száj

Fekete száj,
őszvégi táj,
sikoltva fáj,
lelkedbe váj!

Íme, fehér selyemesönd-tenyerem

Ha mégis

Tekinteted madárröpteit
alig tudja követni szemem.
Ha mégis szeretne megpihenni:
íme, fehér selyemcsönd-tenyerem.

Félelme mögött

Magányos kószák nyári réteken,
s az ember növények, bogarak barátja lesz.
Nyugtalan lelkének árnyéka nem ijeszti többé,
félelme mögött ledőlt kőkereszt.

Emlék

Parasztsekéren ültem gyermekkoromban,
hogyan vittek azok a nyárvégi estek!
Szellő, Csillag patái azóta porba
és fáradó, öreg szívembe vesztek.

Tűnődés

Nézem arca ráncait...
Ilyen leszek, ha öreg?
Fönt csillagok nyújtóznak,
hallgatnak lenn a kövek.

Egyszer csak...

kiül arcodra,
mint falusi ház elé
tákolts padokra:
az anyókabánat.

Ha elengedjük

Ha elengedjük egymás kezét,
az többnyire úgy is marad.
És szülőhöz, kedveshez, barátához
lassanként elfogy a szavad.

Esteledik

Az ég korsajából kilöttyen a csend.
Százlábú titok szunnyad a fűben,
álmaim szentjánosbogár-szemében
ásít a tavasz.

Porlik az emlék

Ibolyaragyogás-fényben
porlik az emlék.
S fújja a parányi részeket
a jó tüdejű szél.

Nézem

Nézem az ősz kék eres kezét
meg hófehér testét a télnek,
s félek, mielőtt neved kimondom:
ajkamra dermed az ének.

Mire felébredsz

A remény fészkei üresek.
Tépett szárnyakkal gubbaszt a jóság.
Mire álmodból felébredsz,
rád fagy az örökkévalóság.

Nyár, ünnep

Fehér csipkeblúzt öltött a jázmin,
bársony ruhás rózsalányok körtánca lebeg...
A karcsú reggelek feszülő testén
aranyló álmok fénylenek.

Akaratom

Román stílusú falumban
akaratom gótikusra nőtt.
Izzadt kapavágások nyomán
lehagyva az agyagos időt.

Ébred...

Ébred a zöld szemű reggel,
nyújtózó karján fény ragyog.
Nevetve hívnak a rétek,
áradó vérű pipacsok.

Harmatcsepp

Egy harmatcsepp a délután.
Eltűnik a szél nyomán.
Nem is látod merre ment,
csak annyit, hogy este lett.

Harangvirág-homlokú anyám

Azok a régi...

Azok a régi, régi alkonyok...
akáctuskó az öreg udvaron,
mely királyi trón volt nekem,
azon álmodtam életem.

Szemed sarkában

Szemed sarkában még
álommorzsa ragyog,
mikor bekacsint hozzád
egy rigó a nyitott ablakon.

Hogy tobzódott

Orgonák lila orgiája,
aranyesőzuhatag a parkban.
Hogy tobzódott a tavasz,
mikor vadul a szívedbe martam!

Kilőtt parittyá ívén

Kilőtt parittyá ívén repül gyermekkorom.
Múltakba csapódik valahol...
Méltón elbúcsúzva tőle
fizikai szabadesését meggyászolom.

Pillanattöredék

Hányszor megcsodáltam
a falusi est hosszú ujjait,
amint simogatta házunk homlokát –
mintha kisimult volna tőle olyankor a ránc.

Fejem fölött

Fejem fölött felhő vérzik,
bakancsos esők futnak,
folyékony széllel lábnyomukban –
Anyám most vajúdik velem.

Lasszót tartok...

Ősök gazdátlan vágyai
nyargalásznak harmatos fűben,
lasszót tartok árvuló kezemben,
utódjuk, én, a hűséges hűtlen.

Emlékeim apró magvai

Az utca fehér foga villog,
csípőre tett kézzel állnak a fák,
emlékeim apró magvai zörögnek,
mint tokban a beérett mák.

Anyám

Tavaszi fényből font kosárral a karján,
néma léptekkel ballag a kert alján.
Rigófütty pattog keskeny vállain - - -
Így őrzik alakját ébren is álmaim.

Fázósan bújok

Harangvirág-homlokú anyám,
elvitt az ősz.
Vállamra terítem mosolyod,
s fázósan bújok emlékeimbe.

A mező dajkált

A mező dajkált engem,
az ő gyermeke vagyok...
Tudom titkai törvényét,
mely már énbennem ragyog.

Anyámat az ősz vitte el

Anyámat az ősz vitte el,
apámat a tavasz.
A szél azóta hűvösebb,
a tél jobban havaz.

A csodák

A csodák elnyíltak.
Megdermedt a kékség.
Hervadt szirmokon
tapos az utca.

Falkába terelt fohász

Falkába terelt fohász,
ostor - suhintó irgalom.
Átfogja derekam a csönd,
óriás pelyhekben hull az este.

Körmét növeszti

Körmét növeszti a csend,
hogy minél jobban bőrödbe vájjon,
megszületésed el ne feledd,
és életed halálodig fájjon.

Ki őrzi?

Ki őrzi álmaim, ha alszom,
ki simítja meg ibolyás homlokom,
ha vezekelni indul a hajnal,
és keresztspókként aláereszkedik a gond?

Utószó

A háromszázegy négysorosból kirakott életképmozai-
kot színes gondolatkövek, szóképkövek, érzelmkövek
díszítik, és még a csuda tudja, hogy miféle drágakövek
tárháza Németh Erzsébet négysoros költészete. A mai
világunk rohanó emberének íródtak ezek a miniatűrök.
A népdalok egyszerű bája a modern képszerűség hangu-
latába ágyazva, néha szürrealisztikus élménytónusokkal
bűvölik el a csodát kereső embert. Képzeletünkben sok-
szor színesztéziával ragyogtatja meg a lélegzőcokat.

Gondolateretnek a Biblia Prédikátor Könyve 3. részé-
nek idézeteit választotta, amely megmutatja verseinek
istenes mozaikjait; a hit és hitetlenség kétségei közt őrlődő
embert. A halál elkerülhetetlen evidenciája félelmet ötvöz
elvonatkoztatott gondolataiba, szinte mítoszi archaizmus-
sá alakulnak át istenes verseiben. Ezek a gondolatok sok-
szor lázadáshoz vezetnek a megváltoztathatatlan isteni
akarattal szemben. Szépséges és intenzív fájdalom
mágiájának átélése sugallja az élet boldogtalanságának
metafizikai valóságát.

Ezek a kis opálértelmű remekék legmeghatározóbb
tartalma az, hogy tényszerűen nincs determinálva
tényanyaguk, így elvont értelmük válik formabontó
tartalommal. Éterien áramló zenéjük és szabálytalan rit-
musuk különösen mesés és mágikus hatást teremtenek.
Valamiféle dúltság, lebegő érzékenység, drámai hatás rej-
lik fukar trópusaiban. Nem annyira a gondolati tömörség,
mint inkább az áradó metaforák hatnak költői erővel.

Az érzelmek örök szépségvirága: a szerelem, össze-

kapcsolva a megélt valósággal, egyszer dús kertként, máskor elszáradt virágszárak, elaszúsodott fűvek sírásával, zokogásával jelennek meg verssoraiban.

Idő és időtlenség; csend és lárma; a szívek csörömpölése, és a lélekcsend pillanatáradásában zuhanunk a természet messzi világába. A háromszázegy verset nem lehetett tematikusan felbontani, részekre tagolni, mert a KÖLTŐ összefüggő életünk, közös sorsmotivációink egészét tárja elénk. Gyermekkori élményeit, otthonát, szüleit és a falut egyaránt felidézi, és diavetítés szerűen látjuk lepörögni az életét. De ha nem a kronológia, hanem a költészet lénye, a „versember” érdekel bennünket, teljesen mindegy, hogy hol kezdjük olvasni ezt a könyvet, különlegessége kapcsán, akár visszafelé is haladhatunk... Élményünk teljessé válik, mert a 301 darab mozaik szinte mindegyike miniatűr remek.

Németh Dezső

Tartalom

Ragyognak a fény rojtjai	5
Krisztust dajkálsz szívedben	10
Sikoly koppan a kövön	13
A lélekmezsgyén lépkedő gondolat megáll	15
Laza cseppekben olvad a Hold	19
Pipacs-csókokat őriz a testem	21
Dermedő mosolyod árnyán	26
Bánatomhoz nincsen már közöd	29
Eláll a liliom lélegzete	33
Tenyeremen tartom az időt	38
Kedvünk rubinkövei elgurultak	43
Még lombja van a vágynak	47
Vérmeleg sál	49
Aranyport éget bőrünkbe a szél	51
Madarak gyöngyrepülését vágyom	56
Arcod imaszínűvé fakul	58
Szívemben elásott kincs a fájdalom	61
Kivirágzott bodzabokor	65
Megtorpan lábad a csoda torkolatánál	71
Vakuló tükörben visszaverődöm	77
A hetedik könnycsepp árnyékában	84
Íme, fehér selyemcsönd-tenyerem	90
Harangvirág-homlokú anyám	93
Utószó	97

